

De rode vaars

1.	Numeri 19	2
	Offers en feesten	4
	Een merkwaardig offer	5
	De Zoon des mensen	11
	Een verse en levende weg	14
	Hysop	18
2.	Het nieuwtestamentische commentaar in Hebreeën	20
	Onze Hogepriester	22
	Buiten de legerplaats	23
	Geloven in de as van de rode vaars	26

1. Numeri 19

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

We hebben net gezongen: "Leid mij in Uw waarheid, leer ijverig mij Uw wet betrachten". Ik zing dat lied niet alle dagen, maar één ding weet ik zeker: de wet houden kan ik niet. Maar dat hoeft ik ook niet. Het "ijverig mij Uw wet betrachten" kan ook uitgelegd worden als wat in de regel ervoor staat, namelijk: "Leid mij in Uw waarheid". Die waarheid staat immers in de wet. Het betrachten van de wet hoeft niet persé te betekenen het houden van de wet. Het kan ook betekenen het bestuderen van de wet, het bezig zijn met de wet. Als we zo bezig zijn, zijn we bezig met het Woord van God en worden we in waarheid geleid. Na deze inleiding op ons onderwerp, lezen wij een gedeelte uit de wet.

Numeri 19 : 1-12*

- 1 Wijders sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende:
- 2 Dit is de inzetting van de wet, die de HEERE geboden heeft, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij tot u brengen een rode volkomen vaars, in welke geen gebrek is, op welke geen juk gekomen is.
- 3 En gij zult die geven aan Eleazar, den priester; en hij zal haar uitbrengen tot buiten het leger, en men zal haar voor zijn aangezicht slachten.
- 4 En Eleazar, den priester, zal van haar bloed met zijn vinger nemen, en hij zal van haar bloed recht tegenover de tent der samenkomst zevenmaal sprengen.
- 5 Voorts zal men deze vaars voor zijn ogen verbranden; haar vel, en haar vlees, en haar bloed, met haar mest, zal men verbranden.
- 6 En de priester zal nemen cederhout, en hysop, en scharlaken, en werpen ze in het midden van den brand dezer vaars.
- 7 Dan zal de priester zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden, en daarna in het leger gaan; en de priester zal onrein zijn tot aan den avond.
- 8 Ook die haar verbrand heeft, zal zijn klederen met water wassen, en zijn vlees met water baden, en onrein zijn tot aan den avond.

- 9 En een rein man zal de as dezer vaars verzamelen, en buiten het leger in een reine plaats wegleggen; en het zal zijn ter bewaring voor de vergadering van de kinderen Israëls, tot het water der afzondering; het is ontzondiging.
- 10 En die de as dezer vaars verzameld heeft, zal zijn klederen wassen, en onrein zijn tot aan den avond. Dit zal den kinderen Israëls, en den vreemdeling, die in het midden van henlieden als vreemdeling verkeert, tot een eeuwige inzetting zijn.
- 11 Wie een dode, enig dood lichaam van een mens, aanroert, die zal zeven dagen onrein zijn.
- 12 Op den derden dag zal hij zich daarmede ontzondigen, zo zal hij op den zevenden dag rein zijn; maar indien hij zich op den derden dag niet ontzondigt, zo zal hij op den zevenden dag niet rein zijn.

Numeri 19 : 17-19

- 17 Voor een onreine nu zullen zij nemen van het stof des brands der ontzondiging, en daarop levend water doen in een vat.
- 18 En een rein man zal hysop nemen, en in dat water dopen, en sprengen het aan die tent, en op al het gereedschap, en aan de zielen, die daar geweest zijn; insgelijks aan dengene, die een gebeente, of een verslagene, of een dode, of een graf aangeroord heeft.
- 19 En de reine zal den onreine op den derden dag, en op den zevenden dag besprengen; en op den zevenden dag zal hij hem ontzondigen; en hij zal zijn klederen wassen, en *zich* met water baden, en op den avond rein zijn.

Dit is ongetwijfeld een merkwaardig Schriftgedeelte in het Oude Testament. We hebben hier te maken met één van de vele inzettingen die ooit aan Israël gegeven werden als onderdeel van de Wet van Mozes. En behalve de vele morele wetten, die in die Wet van Mozes waren opgenomen, vinden we ook veel rituele wetten. Wij spreken dan dikwijls over de ceremoniële wet, een uitdrukking die wij zelf hebben uitgevonden. Wij verstaan daaronder ruw gezegd

al die dingen waarvan wij vinden dat dit vandaag niet meer moet. Onder de morele wetten verstaan we de dingen waarvan we vinden dat dit vandaag nog wel moet, hetgeen eigenaardig is.

Offers en feesten

Onder die ceremoniële wetten bevinden zich heel wat wetten met betrekking tot offers. Er zijn heel wat verschillende offers die in de Schrift genoemd worden en die allemaal een verschillende functie hebben en bij verschillende gelegenheden gebracht moeten worden. In ieder geval vinden we in het begin van het boek Leviticus al een hele reeks van verschillende offers, die van elkaar afwijken en op verschillende wijzen gebracht kunnen worden. Al die offers zijn zonder uitzondering een type van Christus. Al die offers illustreren de wijze waarop een rechtvaardig God verzoening doet - of eist - ten behoeve van een gevallen wereld en ten behoeve van de zondaar. Elk offer dat in de Wet is opgenomen, is een illustratie van het offer dat God zelf bracht. Dat bestond uit het offeren van Zijn eniggeboren Zoon. Daaruit volgt dus dat elk offer een type is van Christus en in de praktijk is het dan ook zo dat zo'n offer ook eindigde in de dood. Behalve dat zijn er nog veel offers die niets met de dood te maken hebben. Zo zijn er spijsoffers en drankoffers, offers van de eerstelingengarf, eerstelingenbroden, en dat zijn dingen die niet rechtstreeks met de dood te maken hebben. Ze slaan op een ander aspect van het leven en dienst van de Here Jezus.

Het zou echt de moeite waard zijn om al die offers stuk voor stuk tot in detail te bespreken. Niet om tot kennis van de Wet of van de oude joodse gebruiken te komen, want dat soort kennis krijg je daardoor niet. Er is geen enkele aanwijzing dat Israël zich ooit gehouden heeft aan de inzettingen die in de Wet vermeld worden of dat zij ooit die offers gebracht heeft, die in de Wet verplicht gesteld werden. Integendeel, er zijn legio aanwijzingen dat het in feite nooit gebeurde. Zelfs van een feest als het Loofhuttenfeest of het Paasfeest, het feest van de ongezuurde broden, wordt het speciaal in de Bijbel vermeld als het gevierd wordt. Er staat dan meestal de uitdrukking bij dat het zo nooit gevierd was. Israël had het al die dagen vanaf

de uittocht uit Egypte niet meer gevierd. Het Loofhuttenfeest bijvoorbeeld werd voor het eerst pas gevierd onder Salomo. Pas in de laatste jaren van de Joodse staat werden die feesten gevierd en toen heetten het de feesten der Joden, want het waren al lang geen gezette hoogtijden des Heeren meer, zoals het in de Statenvertaling heet. Het waren feesten der Joden, eenvoudig omdat de Heer niets meer met die feesten te maken had. Het waren feesten die in feite gevierd werden door ongelovigen. Zij deden dat vanuit hun eigen nationale en godsdienstige traditie. Een bekend verschijnsel, ook voor ons vandaag.

Een merkwaardig offer

Hier in Numeri 19 hebben we te maken met een heel merkwaardig offer. Een speciaal soort offer dat zich onderscheidt van alle andere offers die er verder gebracht moesten of konden worden. Dat is eenvoudig te zien wanneer we vers voor vers lezen wat hier feitelijk staat. Er wordt een opdracht gegeven door de Heer:

Numeri 19 : 2b

2b Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij tot u brengen een rode volkomen vaars, ...

Dat is op zich een vreemde zaak. Een vaars, zoals dat hier in de Statenvertaling wordt gebruikt, is wat wij een koe noemen. Dat wil zeggen, een vrouwelijk rund. Dat is het opmerkelijke. Waar we ook in de Schrift offerdieren tegenkomen, het zijn altijd mannetjes, dat staat er ook uitdrukkelijk bij. Een ram, een stier of een geitenbok, het is altijd een mannetje, omdat al die dieren uitbeeldingen moesten zijn van de Here Jezus zelf, die de Man en de Schepper is en daarmee mannelijk bij uitstek. In de Bijbelse systematiek is God een man. Al die offerdieren waren mannetjes, omdat ze de Here Jezus uitbeeldden in Zijn mannelijke hoedanigheid, in de zin van de Schepper, van degene die voortbracht, die deze wereld tot stand gebracht had en rechten kon laten gelden over deze wereld, die de vruchtbaarheid van deze wereld beheerste. Wat we daar dan ook onder verstaan, maar het was duidelijk dat het mannetjes moesten

zijn. Het bijzondere in Numeri 19 is dat we niet te maken krijgen met een stier, maar met de vrouwelijke variant ervan, een koe. Dat maakt het wat moeilijk. Het is ook ongetwijfeld het minst begrepen offer dat we in de Bijbel tegenkomen. Het is moeilijk, omdat wij afgeleerd hebben te denken in termen van mannelijk en vrouwelijk. Als we vandaag de dag horen van mannelijk en vrouwelijk, denken we of aan de Franse taal of dat het gaat over man en vrouw.

Niet alleen de Bijbel kent begrippen als mannelijk en vrouwelijk. Deze schepping bestaat uit dingen die mannelijk of vrouwelijk zijn, afhankelijk van hun relatie tot elkaar. Waar het om gaat is dat we hier te maken hebben met een vrouwelijk rund. Om te weten waarom dat is, moet je weten wat vrouwelijk eigenlijk is. In het geval van de Schepper en de schepping, is de Schepper mannelijk en de schepping vrouwelijk. De schepping is uit de Schepper voortgekomen, zoals van de vrouw gezegd wordt dat ze uit de man is. In Genesis en in 1 Korinthe 11 bijvoorbeeld. Wanneer we zeggen dat het de verhouding is tussen de Schepper en de schepping, hebben we het tevens over de verhouding tussen de onzienlijke en de zienlijke dingen. De onzienlijke - geestelijke - dingen zijn mannelijk. Die geven hun inhoud aan het vrouwelijke, namelijk aan het zienlijke, het uiterlijke, datgene wat we met de ogen waarnemen.

Al wat wij zien, wat in deze schepping zienlijk en zichtbaar is, is per definitie vrouwelijk ten opzichte van degene die dit tot stand gebracht heeft, namelijk de Schepper. Al het zienlijke is dan vrouwelijk. Dat mag u misschien verbazen, maar zelfs het lichaam van de man is vrouwelijk ten opzichte van de man. Wanneer we hier in deze vaars een type zien van de Here Jezus, wil dat niet zeggen dat Hij een vrouw was, zoals sommigen redeneren, maar dat het gaat om degene die in wezen onzienlijk was, maar die zich gemanifesteerd heeft in een zienlijke wereld. De Here Jezus die vlees en bloed deelachtig geworden is en op de aarde gekomen is als een deel van de schepping, als erfgenaam van de schepping. Ik moet refereren aan de hoogste titel die de Here Jezus zichzelf toedichtte tijdens Zijn aardse omwandeling: Ik ben de Zoon des Mensen, wat letterlijk betekent: de erfgenaam van Adam. Een afstammeling van Adam, maar bovendien ook zijn erfgenaam. Omdat Adam degene was die de aarde moest onderwerpen en erover moest heersen, was de Here Jezus als de Zoon des Mensen, als de erf-

genaam van Adam, degene die hier op aarde kwam om over de aarde te heersen. De rechten en plichten van Adam kwamen toe op de laatste Adam, namelijk op Christus. De hoogste titel die de Heer hier op aarde kon hebben, was die van Zoon des Mensen. Het had te maken met Zijn zichtbare verschijning in deze wereld. Als een onderdeel van de schepping. Dat is een vernedering van Zijn kant uit gezien. Het is niet in de hemel, maar op aarde en daarom ook niet mannelijk maar vrouwelijk. Vandaar dit vrouwelijke dier, wat als rund te maken heeft met vruchtbaarheid en voortplanting, met aardse rijkdom.

Het is de uitdrukking van de Zoon des Mensen, namelijk van de Here Jezus als vorst over de volkeren en als vorst over de aarde. Die koe is een uitbeelding van vruchtbaarheid, van zegeningen dus. Van dat wat God schenkt. Daarom is die far, **zie zijlijn 1** en in dit geval de vaars, het vrouwelijk rund, een uitbeelding van de Here Jezus als de erfgenaam van Adam. Als degene die op aarde en over de volkeren en over Egypte zal regeren. Het gaat over de Here Jezus als de Koning hier op aarde. Vandaar dat er ook staat dat het een rode volkomen vaars is. In de grondtekst staan deze woorden echter omgedraaid. Daar staat: een volkomen rode vaars. Niet alleen dat hij volkomen is, maar dat staat er achteraan: in welke geen gebrek is. Het is een volmaakt dier. Dat volkomene slaat dus ook niet op vaars, maar op de kleur rood. Volmaakt rood. Het woord rood is hetzelfde als het woord Adam. Hij was volkomen Adam. Hij was de Zoon des Mensen, de Mens. "Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?" Die Mens is Hij. "Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijn voeten gezet". Over deze Mens uit Psalm 8 gaat het hier. Over de Here Jezus, die mens is geworden en gesteld is over het werk van Gods handen, dus over de ganse schepping. Daarom volkomen rood, volkomen Adam, een volkomen zoon van Adam, een volkomen vaars. Hij zou doen wat Adam niet kon. Adam was namelijk niet zo volkomen, niet zonder gebrek. Maar aan deze vaars mocht geen gebrek zijn:

Numeri 19 : 2c

2c ... in welke geen gebrek is, op welke geen juk gekomen is.

Een far, in de betekenis van koe of stier, het woord dat er eigenlijk staat in het Hebreeuws, heeft de betekenis van vruchtbaarheid. Het woord Farao, Far-ao, is afgeleid van het woord far, dat in de grondvorm vruchtbaarheid betekent. Farao droomt over de vruchtbaarheid van Egypte, over dat wat Egypte zou voortbrengen. Hij die in zijn naam de vorst is van de vruchtbaarheid van de aarde, droomt over farren. Farren komen normaal gesproken niet uit de Nijl, maar in Egypte wel. De vruchtbaarheid van Egypte komt uit de Nijl die overstroomt, het land blank zet en haar vruchtbare bezinksel brengt over het land. De vruchtbaarheid van Egypte wordt uitgebeeld in farren die uit de Nijl komen in de droom van Farao. Zo kunnen wij ons een beeld vormen van wat een koe voorstelt, vruchtbaarheid.

Op Adam was wel gebrek. Dat weten we maar al te goed en er kwam ook een juk op Adam, verplichtingen die hij niet dragen kon. Dan denk ik in de eerste plaats nog niet eens aan de wet die later over de erfgenamen van Adam kwam, maar die hoort daar natuurlijk ook bij. Zelfs van de Here Jezus wordt gezegd dat Hij gekomen is onder de Wet. Hij was voor ons tot zonde gemaakt en in die zin was er gebrek aan Hem. In de tweede plaats was er een juk op Hem gekomen. Het punt is dat hier gesproken wordt in feiten, niet over degene die hier op aarde kwam om te sterven, maar over degene die opstond uit de dood en die vrij was van welk juk dan ook en die volmaakt was, de volmaakte erfgenaam van Adam. Door Zijn opstanding werd Hij als de Zoon aangesteld. Het gaat hier niet om de Here Jezus in Zijn vernederde hoedanigheid, in verband met Kerstmis en Zijn komst in Bethlehem, maar met Zijn wedergeboorte, Zijn opstanding uit de dood. Daar werd Hij de erfgenaam, daar werd Hij volkomen gemaakt, daar had Hij onze zonden weggedragen. Zo wordt Hij ons hier voorgesteld en dat blijkt dan ook uit de rest van de omschrijving hier. Er staat namelijk:

Numeri 19:3

3 En gij zult die geven aan Eleazar, den priester; ...

Er waren veel meer priesters en er was ook nog een hogepriester. Waarom Eleazar? Eleazar was de zoon van Aäron, de opvolger dus ook van Aäron in het ambt van hogepriester. Aäron was de hogepriester, maar deze vaars moest niet bij hem gebracht worden, maar bij zijn opvolger, degene die het nog moest worden. Het was Eleazar de priester, niet de hogepriester. Het was niet de eerste, maar de tweede. Daarom gaat het hier niet over de eerste komst van de Here Jezus hier op aarde, maar over Zijn tweede komst hier op aarde. Niet de wederkomst, maar Zijn opstanding uit de dood. De tweede generatie. Niet Zijn geboorte, maar dat wat Hij zelf noemt Zijn wedergeboorte, Zijn verrijzenis. Het gaat hier om de opgewekte Christus. Daarom wordt hier niet Aäron genoemd, maar Eleazar, degene die hem zou opvolgen. Van hem wordt gezegd dat hij die vaars moet uitbrengen tot buiten de legerplaats en men zal haar voor zijn aangezicht slachten. In de eerste plaats moet Eleazar dit dier dus brengen tot in de woestijn, buiten het kampement van Israël. Dit kan eigenlijk alleen maar gezegd

worden, omdat Israël hier onderweg is van Egypte naar Kanaän. Nadat Israël in Kanaän is aangekomen, is zo'n kamp er niet meer. Dan wonen ze niet meer bij elkaar om de tabernakel heen. Het wordt dus gezegd in verband met de woestijnreis en in verband met een tijd dat Israël weliswaar verlost is, haar afkomst kwijt is, verlost uit de slavernij in Egypte, maar nog niet aangekomen is in de beloofde erfenis, namelijk in Kanaän. Men is nog onderweg en voor onderweg geldt dit offer, deze instelling. Het staat dan ook alleen in Numeri, het boek van de reis van Israël dwars door de woestijn naar Kanaän. Daarna vinden we het in het Nieuwe Testament pas weer. Daar hebben we het later nog over.

Vervolgens moest het dier voor het aangezicht van de priester geslacht worden. Dus niet door de priester zelf. Het maakte niet uit wie het deed, maar Eleazar was er getuige van, hij moest erbij kijken. Hij moest er ook niet de handen opleggen, zoals de hogepriester dat moest doen bij de bok op de Grote Verzoendag. Hij moest zich er dus niet mee vereenzelvigen. Hij staat er alleen bij te kijken. Er wordt hier niet gesproken over de dood van de Here Jezus, maar over het feit dat de Heer zelf is uitgegaan buiten de legerplaats, buiten Israël, buiten de enige maatschappij die je in een woestijn kunt voorstellen, alwaar Hij geslacht werd. Wij denken bij slachten altijd aan de dood. In de Schrift heeft slachten in zijn typologische betekenis lang niet altijd direct te maken met de dood. In de typologie krijgen we ook te maken met het verschijnsel van iemand die buiten zijn schuld een ander gedood heeft. Degene die de fout gemaakt had, moest dan vluchten naar één van de vrijsteden in Israël en daar zou hij dan veilig zijn voor de wraak van de bloedwreker, tot de dood van de hogepriester. Wie werd er eigenlijk gedood? Dat was de Here Jezus. In de typologie is dat de beschrijving van de situatie van Israël. Het huidige Israël heeft buiten haar schuld de dood van de Here Jezus veroorzaakt. Dat kan van de natie, van het volk als zodanig, gezegd worden. In dat geval gaat die wet omtrent de doodslager, de vrijsteden en de bloedwreker in werking. Dan blijkt er een schuilplaats te zijn voor degene die buiten zijn schuld deel heeft of verantwoordelijkheid draagt voor de dood van de Here Jezus. Hij moet vluchten in de vrijstad, hetgeen niets anders is dan de Gemeente vandaag de dag. Er is maar één plaats waar een Israëliet veilig is voor de wraak van de bloedwreker. Dat is de Heer zelf.

Er is maar één plaats waar Israël vrij is en dat is binnen de Gemeente, in de vrijstad, in het Lichaam van Christus. Tot wanneer? Tot de wederkomst van Christus, tot de opname van de Gemeente. In de Bijbel heet het tot de dood van de hogepriester. Waarom? Omdat het de enige manier is om de functie van de hogepriester onder het oude verbond te beëindigen. Een hogepriester is dat voor het leven. Bij de dood van de hogepriester wordt zijn functie beëindigd. Wij als Gemeente hebben vandaag zo'n Hogepriester, naar de ordening van Melchizédek. Die functie van de Here Jezus als Hogepriester wordt beëindigd straks bij de wederkomst van Christus. Dat is de strekking van de Hebreeënbrief. Zo is dan de dood van de hogepriester in de geschiedenis van de vrijstad een type van de wederkomst van Christus. Door de dood van de hogepriester wordt zijn functie beëindigd en door de wederkomst van Christus wordt de functie van Christus als Hogepriester beëindigd. Een bepaalde periode wordt afgesloten en een bepaalde functie wordt beëindigd.

De Zoon des mensen

Numeri 19 gaat over een type van de Here Jezus als de Zoon des mensen, de erfgenaam van Adam, de volkomen rode vaars. De Mens die gezet is om te heersen. Als die geslacht en verbrand wordt buiten de legerplaats, kan dat alleen maar een verwijzing zijn naar het feit dat Hij door de wereld - en in de eerste plaats door Israël - buiten geworpen werd. Niet geaccepteerd werd. Er was voor Hem geen plaats in de herb erg. Er is in heel Israël nooit plaats geweest voor de Here Jezus en dat is vandaag de dag nog steeds niet het geval. Niet in Israël en in geen enkel ander land op aarde overigens. Ik vraag me soms wel eens af wat er zou gebeuren in sommige kringen of kerken wanneer de Here Jezus binnen zou komen. Wanneer Hij zou zeggen dat Hij graag deel zou hebben aan het avondmaal, aan brood en beker, een beeld van Zijn Lichaam en Zijn bloed. Hij heeft er het volste recht toe. Ik heb het vermoeden dat Hij toch op veel plaatsen niet welkom zou zijn. Men zou Hem niet kennen, niet herkennen als Degene die aan hen gepredikt is. Hij zou een ander blijken te zijn, met andere eigenschappen dan men zich had voorgesteld. Men had de Schrift niet bestudeerd, maar zichzelf een voorstelling gemaakt van wie Hij wel zou zijn. Hoe God zou zijn, hoe de Here Jezus zou zijn. Ze

kennen hem niet. Zo was het ook bij Israël. Israël kende hem niet. Er is voor Hem nooit plaats geweest in Israël. Hij werd gekruisigd buiten de legerplaats, buiten Jeruzalem. Maar daar gaat het hier niet om. Waar het om gaat is dat Hij is buiten geworpen, buiten het land. Zelfs als we de kruisiging voor ogen hebben, moeten we ons realiseren dat Hij gekruisigd werd in precies de functie die hier typologisch beschreven staat. Hij werd gekruisigd als de Koning der Joden. Dat is de enige verklaring die geleverd werd voor een toevallige passant. Het was cynisch bedoeld, maar het was de waarheid. In die functie werd Hij gekruisigd. "Wij willen niet dat Hij over ons Koning zij, kruist Hem".

Dat werd overigens niet alleen gezegd bij Zijn kruisiging. Hij had nooit de beloofde Messias kunnen zijn als Hij niet eerst gekruisigd was. Hij had nooit voor eeuwig op de troon van David kunnen zitten, als Hij niet eerst eeuwig leven had ontvangen door de opstanding uit de dood. Een eeuwig koninkrijk is gebaseerd op eeuwig leven. Een eeuwig koninkrijk kan alleen bestaan in een eeuwige schepping. Die eeuwige schepping moest eerst tot stand gebracht worden door de opstanding van Christus uit de doden. Daardoor is Hij de Eersteling geworden van een nieuwe - eeuwige - schepping en pas sindsdien kon er een koninkrijk komen. Vandaar dat wanneer we het goed beschouwen, de Schrift nauwkeurig lezen, we zien dat de prediking van dat koninkrijk en de prediking van de Koning feitelijk pas open en direct plaatsvond niet vóór de kruisiging van de Here Jezus, maar na Zijn opstanding. Het is zelfs zo sterk, dat zodra er tekenen waren tijdens de omwandeling van de Here Jezus op aarde dat Hij de beloofde Messias zou zijn, Hij zelf tegen Zijn discipelen zei dat ze er niet over moesten spreken. Ze mochten er niet over praten, totdat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan. Totdat Hij dus als de Zoon des mensen, als de erfgenaam van Adam, als de Koning der koningen uit de dood zou zijn opgestaan. Pas dan zou erover gesproken moeten worden. Dat gebeurde dus ook prompt op de eerste pinksterdag. Leest u de prediking van de apostel Petrus maar eens na in Handelingen 2 en 3. Het is de aanbieding van de Here Jezus als de Koning van Israël. Petrus heeft letterlijk gezegd dat als Israël zich zou beteren en bekeren, God Jezus zou zenden, "Welke de hemelen moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen". (Handelingen 3 : 21)

Er wordt ronduit aan Israël gepredikt dat wanneer het tot geloof zou komen, God Jezus zou zenden. Dan zou Hij komen uit de hemelen en Zijn koninkrijk oprichten. Het wachten is simpelweg op de bekering van Israël. Dat werd gepredikt. Dat was de prediking in de dagen van Handelingen. De prediking van de Here Jezus als de Messias vond plaats nadat Hij definitief de Messias geworden was door de opstanding uit de doden. Zij hebben geroepen dat zij niet wilden dat Hij over hen koning zou zijn. Niet alleen vóór Zijn kruisiging, maar ook erna was dat de houding van Israël en van de hele wereld. Hij kwam in de wereld en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Israël is feitelijk de woordvoerder geweest van alle volkeren der aarde. Zij wilden niet dat Hij Koning zou zijn en zelfs niet dat Hij priester over hen zou zijn. Het punt is, dat de Here Jezus inderdaad niet de koning geworden is. Hij werd verworpen door de wereld als de koning. Voor zover Hij Koning is, is Hij een verworpen Koning en heeft Hij de titel, maar niet de functie in de praktijk. Zo is de situatie vandaag de dag sinds de verwerping van de Here Jezus door Israël, sinds dat de vaars buiten de legerplaats gebracht is. Hij is daar geslacht en van het koningschap van de Zoon des Mensen is tot vandaag niets terecht gekomen.

Let wel, de andere offers werden bijna allemaal door de priester zelf gebracht. Het was de priester die het offerdier moest doden, het ritueel moest voltrekken. Soms moest de brenner van het offer daar ook een rol in spelen, maar de priester moest het doen. Hier doet de priester niets. Hij kijkt alleen; staat ernaast. Hij moet wel aanwezig zijn, hij moet het zien, maar het zijn anderen die het doen. Het maakt niet uit wie. Eén ding is zeker: degene die het doet, die in aanraking komt met die vaars die geslacht wordt, die wordt onrein. Degene die die Zoon van Adam - die Zoon des mensen - verwerpt, wordt daardoor wel degelijk onrein. Maar er is een weg tot behoud, uiteraard. Een weg tot reiniging. Het uitbrengen van het dier buiten de legerplaats en het slachten van die vaars is een type, niet van de kruisiging van de Here Jezus, maar van de verwerping van de opgewekte Christus. Er staat dat het beest buiten de legerplaats geslacht zal worden voor het aangezicht van Eleazar.

Numeri 19 : 4

- 4 En Eleazar, den priester, zal van haar bloed met zijn vinger nemen, en hij zal van haar bloed recht tegenover de tent der samenkomst zevenmaal sprengen.

Als u zich dat voorstelt, zult u zien dat dit bloed wordt gesprengd voor de ingang van de tent der samenkomst. Dat betekent dat al wie naar binnen wil, over het bloed van die vaars loopt. Die weg naar het heiligdom, de weg naar binnen, is bepaald door het bloed van dit offerdier. Je kunt ook zeggen dat de rode looper wordt uitgelegd, zij het een merkwaardig soort looper. Maar dat is wel zo ongeveer zoals de Schrift dat noemt.

Een verse en levende weg

De Bijbel spreekt over een "verse en levende weg", die inleidt binnen in het heiligdom (Statenvertaling). Die weg is Christus. Die weg is bepaald door het bloed van dit dier en niet door het bloed van de Here Jezus. Maar er wordt nu gesproken over een weg die bepaald is door de verwerping van Christus. Een weg die tot stand gekomen is, doordat Israël haar Messias terzijde heeft gesteld. Dat is precies zoals Paulus erover praat in Romeinen 11. Hun verwerping is tot zaligheid geworden van de heidenen. Daardoor is de zaligheid tot de heidenen gekomen. Ze hadden hun Koning verworpen en de zaligheid werd gezonden tot de heidenen. De Koning was buiten geworpen, maar het heeft de weg geopend naar het binnenst heiligdom. In de Hebreeën wordt gesproken over een weg recht de hemel in. Die bepaald is, niet door de kruisiging van de Here Jezus, zelfs niet door Zijn opstanding, maar uiteraard door Zijn hemelvaart. Door het feit dat deze wereld Hem niet moest en Hem verworpen heeft en dat Hij is ingegaan, terug naar de hemel als Eersteling van een nieuwe schepping.

De Hebreeënbrief roept elke gelovige op om Hem dat heiligdom in te volgen. Niet bij gelegenheid, maar om er één keer binnen te gaan en er altijd te blijven. De vraag is niet of u ooit het heiligdom binnengaat, maar of u er binnen bent. "Ik zie een poort wijd open staan, waar-

door het licht komt stromen", zegt een bekend lied. Die poort is die verse en levende weg. Tot de opstanding van Christus is nooit in de Bijbel in klare taal gesproken over het feit dat een gelovige de hemel in zou kunnen gaan. Zelfs de gedachte alleen al zou absurd geweest zijn. U vindt het niet in de Bijbel. Voorzegd is dat de zondaar verlost kon worden en uiteindelijk zou leven op een nieuwe aarde wanneer die tot stand gekomen zou zijn. Zo verwachtte Abraham de stad die fundamenten heeft. In het hele Oude Testament staat niets over dat er een weg voor een gewoon mens geopend wordt recht in het heiligdom, in de hemel zelf. En toch is dat de positie van de gelovige vandaag de dag. Waarom? Vanwege het feit dat Hij is uitgeworpen buiten de legerplaats. Omdat Hij Zich heeft teruggetrokken in de hemel. Hij kwam in de wereld en de wereld heeft Hem niet gekend, heeft Hem verworpen. Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar zovelen Hem aangenomen hebben, want er waren wel enkelen, die heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden. (Johannes 1) Degenen die Hem aangenomen hebben, zijn kinderen Gods inmiddels, door de opstanding van Christus. Zij hebben deel gekregen aan de Koning van het aangekondigde koninkrijk. Dat kwam niet in de wereld, omdat de wereld de Koning verwierp. Hoe moest het nu met degenen die Hem wel degelijk accepteerden? Die gelovigen, die enkelen die hem aangenomen hebben, zijn met Hem ingegaan in de hemel. Ik zeg niet: zullen ingaan. Wij als gelovigen van deze bedeling zijn met Christus gezet in de hemel. Wij zijn met Hem gestorven, begraven en opgewekt.

De Romeinenbrief gaat niet verder dan dit. Daar zijn de Hebreeën- en de Efezebrief voor nodig, die beiden de lijn vervolgen en zeggen dat wij vervolgens ook met Hem gezet zijn in de hemel en zitten ter rechterhand Gods. God heeft ons met Christus opgewekt en mede gezet in de hemel. De Koning werd verworpen in de wereld en daarmee ook allen die zich hebben onderworpen aan die Koning en die vereenzelvigd werden met die Koning. Daardoor blijkt duidelijk hoe door de verwerping van Christus er een weg gekomen is, die ingaat in het binnenst heiligdom. Een verse en levende weg. (Hebreeën 10 : 20) Niet het resultaat van Zijn kruisiging, van Zijn opstanding. Die moesten er wel zijn uiteraard, maar het is uiteindelijk het resultaat van Zijn verwerping, van het feit dat Hij door de wereld werd buiten geworpen.

Dat plaatst ons persoonlijk als gelovige in een zeer moeilijke situatie. Namelijk dat wij, wanneer we aanzien wat voor ogen is, constateren dat we ons midden in de wereld bevinden. Dat we ook vanuit de Schrift zien dat het Gods bedoeling is dat Zijn Koninkrijk op aarde gevestigd wordt. Ook wij zijn hier op aarde en wat ligt meer voor de hand dan te concluderen dat het dus onze taak is om dat Koninkrijk van God gestalte te geven hier op aarde. We zouden volgens deze redenering niets liever willen dan dat de Heer inderdaad vandaag zou verschijnen in deze wereld om Zijn Koninkrijk op te richten of te vestigen. Wij zouden dat wel willen, maar het gebeurt niet. Als het Gods wil geweest zou zijn dat het zou gebeuren, dan waren wij er niet geweest. Wij zijn christenen, gelovigen, wedergeboren mensen, juist omdat de Heer door de wereld verworpen werd. Niet dankzij het feit dat mensen getracht hebben dat Koninkrijk in de wereld te vestigen, maar dankzij de situatie dat de wereld Hem niet wilde kennen en Hem niet wilde accepteren. Daardoor is die weg vrijgekomen tot in het binnenst heiligdom. Daarom - en dat vereist geloof - zijn wij niet in deze wereld, maar zijn wij gezet in Christus in de hemel en is ons leven met Christus verborgen bij God. (Efeze 1 en 2) Wij denken bij dit soort termen aan de toekomst, maar het gaat over vandaag. Het is de huidige situatie dat wij gezeten zijn in Christus ter rechterhand Gods. Die weg in het heiligdom werd geopend door het voorhangsel, door het vlees. De weg tot in het binnenst heiligdom werd hier in Numeri 19 bepaald door het bloed dat zevenmaal recht tegenover de tent der samenkomst gestrooid werd.

De Hebreeënbrief spreekt vervolgens ook over ons samenkomen met Christus. Men denkt daarbij dat het over de plaatselijke samenkomst gaat. Maar dat is het niet, het gaat over Zijn samenkomst. Het gaat over ons ingaan in het binnenst heiligdom. In onze tent der samenkomst. Maar die tent is wat ons betreft een tempel, het binnenst heiligdom zelf, namelijk de hemel. Daarin treden wij binnen. Laat ons met vrijmoedigheid toegaan tot de samenkomst in de hemel, voor de troon der genade. Daar horen wij, daar is onze plaats want daar is onze Hogepriester. Die weg is ons geopend. (Hebreeën 10)

Numeri 19 : 5

- 5 Voorts zal men deze vaars voor zijn ogen verbranden; haar vel, en haar vlees, en haar bloed, met haar mest, zal men verbranden.

Dat betekent dat er van die vaars niets overblijft. Er is geen spoor meer van te vinden. Het enige dat overblijft is as. Dat speelt nog een rol, maar aan de as kun je niet meer zien wat het geweest is. En er wordt nog meer mee verbrand.

Numeri 19 : 6

- 6 En de priester zal nemen cederhout, en hysop, en scharlaken, en werpen ze in het midden van den brand dezer vaars.

Wanneer het dier dus totaal verbrand is, blijft er as over, niet alleen van die vaars, maar ook van het cederhout, hysop en scharlaken. Het bijzondere van het woord voor ceder in het Hebreeuws is, dat het het omgekeerde is van het woord voor kroon. Als je een kroon omkeert, hou je een ceder over. Ceder **zie zijlijn 2** is de omgekeerde kroon, de afgewezen verworpen kroon, verworpen koning. Het houdt dan ook verband met de verstrooiing van Israël. Met de omgekeerde kroon die de verstrooiing van Israël tot gevolg heeft. Dat vind je uit het Hebreeuws. Daarom heeft hetzelfde woord ook de betekenis van geheim, geheimen of verborgenheid. Dat is allemaal afgeleid van het woord voor ceder. Al wat maar verborgenheid genoemd wordt in het Nieuwe Testament, is de uitdrukking van dat wat er gebeurt in de tijd dat de Koning verworpen is. Dat de kroon is omgekeerd. Dat de kroon is teruggekeerd naar waar hij vandaan kwam, bij de Heer vandaan in de hemel. De kroon is weg en waar we mee te maken krijgen, is verborgenheid. Ceder is daarmee een type van de verborgenheid. Wanneer we dat in verband brengen met de vaars die verbrand is, met de as van die vaars, dan is er niet meer te zien waar het vandaan komt. Er is niet te zien dat er ooit zo'n beest geleefd heeft, laat staan wat er mee gebeurd is.

Cederhout is een mooi soort hout, waar onder andere potloden van gemaakt worden. Ceder is de koning onder de bomen. De cederen van de Libanon, kaarsrecht en hemelgroeiende bomen, met de meest volmaakte houtsoort die er is en de meest verfijnde nerf. Daarom maken ze er potloden van. Dat slijpt zo makkelijk en ze splinteren niet. Het is een hele fijne edele egale structuur. Het is daarom een type van de Here Jezus.

Vandaag de dag kun je in de hele wereld niet zien dat ooit de Zoon des mensen, de Erfgenaam van Adam op deze wereld Zijn voeten gezet heeft. Dat Hij de gezonden Messias was, Die niet alleen Israël maar alle volkeren - de hele schepping - verlossen zou en Die Zijn eeuwig koninkrijk op aarde zou oprichten, maar de wereld heeft Hem niet gekend. (Johannes 1 : 10) Het resultaat is dat de wereld Hem tot vandaag de dag nog niet kent. Er zijn geen sporen meer van terug te vinden. Het enige waar we vandaag nog mee te maken hebben, is met het zogenaamde christendom. Er is een wereldgodsdienst van overgebleven, maar zelfs in die wereldgodsdienst van het christendom, vindt Christus in de praktijk geen plaats. Het is precies zoals geschreven wordt aan een gemeente in Openbaring: "Zie Ik sta aan de deur en Ik klop". (Openbaring 3 : 20) Ik praat over instituten als zodanig. Al wat van Christus overgebleven is in deze wereld, is niks. Wat er is, is verborgen. Dat heeft te maken met de verworpen Koning, de verworpen Messias, de verworpen kroon. De wereld heeft Hem toen niet willen kennen en de wereld kan Hem ook vandaag niet kennen. Voor zover wij Hem persoonlijk leren kennen, worden wij getrokken uit deze wereld en geplaatst in Christus in de hemel. Dan zijn we meteen van deze wereld af. Dat is wat Paulus erover leert. Dat is het enige waar we feitelijk mee te maken hebben. De Schrift zegt daarover dat wij getrokken zijn uit deze tegenwoordige boze wereld.

Hysop

Verder in dit Schriftgedeelte wordt er hysop verbrand. Het is een merkwaardige plant en het zou de moeite waard zijn om alleen al over hysop te praten, wat daarmee verband houdt. Het is een rare rietachtige plant die in droge streken groeit uit rotsspleten. Het is dat wat uit de rots groeit. En de rotssteen is Christus. Zij dronken uit dezelfde rotssteen, hetwelk is Christus. (1 Korinthe 10) Een rotssteen brengt soms water voort, maar er komt ook hysop uit. Het is dat wat wordt voortgebracht door de opgewekte Christus. De rots is immers de uitbeelding van de opgestane Christus. Rotsen worden in de Bijbel ook altijd overeind gezet of ze staan al overeind. Als er toevallig één ligt, wordt die overeind gezet. Denk aan het kussen van Jakob in het huis Gods, namelijk in Bethel. Hij slaapt erop, zet hem vervolgens overeind en zalft hem.

Dat is een type van de opgestane Christus, die gezalfd wordt. Als je gezalfd bent, ben je een messias. Dat is hetzelfde woord. Dan ben je in Christus een messias, een gezalfde. De opgerichte en gezalfde steen is een type van de opgewekte Christus, alleen is het zo jammer dat Jakob - Israël - die opgewekte Christus pas zal kennen wanneer zij uit haar slaap ontwaakt.

Waar het om gaat is dat de rotssteen hysop voortbrengt. Er groeit ook een prachtige blauwe bloem op. Hemelsblauw, de kleur die zo vaak voorkomt in de tabernakel en die wijst op de Here Jezus als degene die uit de hemel komt, als de Koning van het koninkrijk der hemelen. Dat heeft te maken met die opgewekte Christus, met die Rotssteen. Hier zie je dus weer dat zowel ceder, alsook hysop, een uitdrukking zijn van dat wat wordt voortgebracht door de opgestane Christus. Van het koningschap van Christus dat wordt verbrand, want ook het hysop wordt samen met het cederhout verbrand. Dat is ook zo met het scharlaken. Dat staat voor al wat de mens voortbrengt. In het algemeen is dat zonde: "al waren uw zonden als scharlaken". Dat wordt zo gezegd, omdat scharlaken een beeld is van al wat de mens produceert. Wat de Zoon des Mensen daarentegen produceert is echt geen zonde. Het gaat om Zijn koningschap. Scharlaken is ook in de Schrift de kleur van de koningsmantel. Cederhout, hysop en scharlaken hebben alles te maken met het koningschap van Christus, maar het wordt verbrand, het wordt verworpen. Er blijft geen spoor in de wereld over van een koningschap van Christus.

2. Het nieuwtestamentische commentaar in Hebreeën

Dat is precies wat de apostel Paulus daar later in Hebreeën 2 over zegt. De Hebreeënbrief is het nieuwtestamentische commentaar op dit Schriftgedeelte. Daar wordt gesproken over de Here Jezus, die werd opgewekt en die daardoor een erfgenaam geworden is. Een erfgenaam van God, maar ook van Adam. In Hebreeën 1 wordt gezegd dat Hij gezeten is ter rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen, dat Hij koning geworden is en in die positie zit ter rechterhand Gods. In hoofdstuk 2 : 6 wordt de Psalm aangehaald "... wat is de mens dat Gij zijner gedenkt of des mensen zoon dat Gij hem bezoekt".

Hebreeën 2:7

- 7 Gij hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, en Gij hebt hem gesteld over de werken Uwer handen;

Dat is allemaal gebeurd met deze Zoon des Mensen, met Christus.

Hebreeën 2:8a

- 8a Alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen. Want daarin, dat Hij hem alle dingen heeft onderworpen, heeft Hij niets uitgelaten, dat hem niet onderworpen zij;

Alle dingen, niets uitgezonderd, zijn aan Hem onderworpen. Hij is gestorven, maar opgewekt. Vernederd, maar verhoogd en Hij zit ter rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam die genaamd wordt. Alle dingen zijn Hem onderworpen en dan komt aan het eind de anticlimax:

Hebreeën 2:8b

- 8b doch nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn;

Dat is het nu juist. Hij is wel officieel de Koning geworden, de Rechthebber op de troon, Hij is de Messias, maar wij zien er niets van. Waarom niet? Het volgende hoofdstuk zegt dat daar niets van te zien is vanwege het ongeloof van Israël en dat God Israël indertijd niet in de rust heeft kunnen inleiden vanwege hun ongeloof. Door hun ongeloof kwam Israël om in de woestijn en ging pas de volgende generatie Kanaän binnen. Dat is altijd zo geweest, zegt Paulus. Er was altijd een rust voor het volk van God, maar het was onder een bepaalde voorwaarde, die van geloof. Maar Israël wilde niet geloven. Israël is nooit de rust ingegaan,

maar er blijft nog een rust over voor het volk van God, zegt Paulus. In de toekomst weliswaar en op verschillende wijze, maar altijd enkel en uitsluitend op grond van geloof. De Here Jezus, aan Wie alle dingen onderworpen zijn, werd door de wereld verworpen als de Koning en daarom zien wij niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn. Hij heeft officieel wel de rechten, maar Hij praktiseert niet als Koning. Hij is het wel de jure, maar niet de facto. Zo opent de Hebreeënbrief. Vervolgens legt Paulus met veel moeite uit dat Christus nu niet functioneert als onze Koning, maar als onze Hogepriester. Hij is onze Hogepriester en daarvan wordt gezegd in hoofdstuk 5 dat "Hij uit de mensen genomen is en gesteld wordt voor de mensen in de zaken die bij God te doen zijn". Niet in sommige zaken, maar in alle zaken die bij God te doen zijn. Al wat er voor de mens gedaan moet worden bij God, doet Christus.

Onze Hogepriester

Omdat Hij als koning in de wereld verworpen werd, is Hij ingegaan in het heiligdom en in afwachting van Zijn koningschap straks in de toekomst, is Hij en praktiseert Hij als onze Hogepriester. Waar wordt de dienst van de hogepriester altijd uitgevoerd? In het heilige der heilige, in het binnenst heiligdom. Dat wil zeggen dat als hij aan werk is, hij niet gezien wordt. Als je hem ziet, is hij niet aan het werk als hogepriester. Daar spreekt de Hebreeën over. Over het verschijnsel dat de Heer werd opgewekt en Messias is geworden, maar dat we er niets van merken. Paulus zegt dat we het moeten weten, dat we het moeten geloven. Daarom staat het in de Schrift. Wat we geloven moeten, is dat Hij de rechten heeft om het koningschap te accepteren, dat Hij gezeten is aan de rechterhand Gods, dat Hij gesteld is tot Koning, zoals het ook in Psalm 2 wordt gezegd door God tot de Here Jezus: "eis van Mij en Ik zal U geven". De Heer eist niet en in afwachting van dat koningschap is Hij onze Hogepriester. Dat werk doet Christus nu voor de gelovigen. De wereld zegt: we zien er niets van, we horen er niets van en als er een God is, wat doet Hij dan? Daar is maar één antwoord op: Hij is onze Hogepriester. Hij heeft het druk, erg druk. Daarom merkt de wereld er niets van. Hij is bezig voor ons, gelovigen in deze wereld. Feitelijk is de gedachte: aangezien God ons slechts ziet in Christus, in die Hogepriester, is onze positie daar waar de Hogepriester is, in het heiligdom.

Op de Grote Verzoendag ging het voorhangsel één keer open en ging de Hogepriester binnen. Normaal stond daar de doodstraf op. Maar op die ene speciale gelegenheid, de bestemde tijd, ging de hogepriester binnen achter het voorhangsel en zou er niets gebeuren. Paulus zegt dat het niet één keer is, maar dat het zo blijft. Eens en voor altijd. Vroeger was het één keer per jaar, elk jaar, maar nu is het één keer en het blijft zo. Dat voorhangsel is gescheurd. De hemel is nu open, zingen wij. Het leven in het licht is dan ons heerlijk lot. Paulus zegt dat die voorhang open is, dat de Hogepriester binnen is en dat wij er achteraan kunnen. We kunnen mee naar binnen. Dat is de slotconclusie in Hebrëeën 10: "Laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben". Men vertaalt dat naar onze aardse eigen bijeenkomsten, maar uit het Griekse woord dat gebruikt wordt blijkt het gaat om ons naderen tot Hem in de hemel. Dat is hetzelfde gedeelte waar gesproken wordt over die verse en levende weg, die Hij voor ons ingewijd heeft. Een paar verzen verder: "En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, maar elkaar aansporen naarmate de dag nadert. Want zo wij willens zondigen, blijft er geen slachtoffer meer over". Er wordt geen offer meer gebracht. Het ingaan in het heiligdom is een daad van geloof. Dat is niet naar de kerk gaan, maar ingaan; achter de Hogepriester aan. Geloven dat die positie in Christus voor ons is. We geloven dat we met Christus gestorven en met Hem zijn opgewekt en dus ook dat we met Hem gezet zijn in de hemel, gezeten zijn ter rechterhand Gods en dat Hij onze Hogepriester is en dus gesteld is in alle zaken die bij God te doen zijn, geen enkele uitzondering.

Buiten de legerplaats

Dan komen we terug tot Numeri 19 om te zien wat daar dan over gezegd wordt. Daar staat dat de verbrande as buiten de legerplaats gebracht moet worden.

Numeri 19:9

- 9 En een rein man zal de as dezer vaars verzamelen, en buiten het leger in een reine plaats wegleggen; en het zal zijn ter bewaring voor de vergadering van de kinderen Israëls, tot het water der afzondering; het is ontzondiging.

Het wordt afgezonderd. Het blijft aanwezig, maar slechts buiten de wereld, buiten de maatschappij, buiten Israël, buiten Jeruzalem, kortom overal buiten. Daar wordt het bewaard. Als iemand ritueel onrein wordt door het aanraken van iets dat dood is, door het aanraken van de dood, het in contact komen met de dood, dan is er maar één manier om rein te worden, namelijk uitgaan buiten de legerplaats en zich daar laten aanraken met de as van de jonge vaars, die gemengd moet worden met levend water, het type van de Heilige Geest, van een nieuwe schepping, van nieuw leven. Toegepast op ons: wij komen nu elke dag in aanraking met de dood. Wij zijn die doden. Wij zijn gestorven, maar ondanks dat komen wij met onszelf in aanraking, waardoor we onrein worden. Hoe komen wij van die onreinheid af? Uitgaan buiten de legerplaats (Hebreeën 13), want buiten de maatschappij, buiten deze wereld, buiten al die zienlijke dingen, wordt die as van die jonge vaars bewaard, die merkwaardiger wijze stof genoemd wordt. (vers 17)

In vers 10 was het nog as, in vers 17 is het stof. As is het eind van iets, van een bepaalde ontwikkeling, van het bestaan. Dat wat er eerst was is verdwenen; vernietigd. Stof staat echter precies aan de andere kant. Daarvan worden de dingen gemaakt en daarin vinden de dingen hun oorsprong. In het Hebreeuws kun je dat ook zien. Het is bijna hetzelfde woord, het scheelt één letter. Het één is het eind van een ontwikkeling, het ander is het begin van een ontwikkeling. Het eind van de aardse ontwikkeling van de geschiedenis van de Here Jezus, het begin van ons leven geworden is. Het is een begin geworden van een nieuwe schepping. As en stof zijn daarom in wezen identiek, omdat het op hetzelfde punt terecht komt, het punt van de dood en opstanding van Christus. Daarmee worden we buiten de legerplaats geconfronteerd. Dat is niet binnen in het heiligdom, niet in de maatschappij, ook niet in onze kerk. Er is maar één plaats waar wij gereinigd kunnen en moeten worden, omdat we onvermijdelijk met de dood in aanraking zijn. Dat is buiten de legerplaats en daarvan staat in vers 17:

Numeri 9 : 17, 18

17 Voor een onreine nu zullen zij nemen van het stof des brands der ontzondiging, en daarop levend water doen in een vat.

- 18 En een rein man zal hysop nemen, en in dat water dopen, en sprengen het aan die tent, en op al het gereedschap, en aan de zielen, die daar geweest zijn; insgelijks aan dengene, die een gebeente, of een verslagene, of een dode, of een graf aangeroerd heeft.

Dat moet dan op de derde dag, staat in vers 19 én op de zevende dag en dán is hij rein. De derde dag is de dag van de opstanding en van het verbond met Abraham op een wat rare manier. Het verbond met Abraham dat bevestigd is op Christus. Het gaat over de opstanding uit de dood. Na de zevende dag komt de achtste of de eerste dag. Daar komen as en stof bij elkaar. Aan het eind van de zeven zou de achtste moeten komen, maar het is echt een eind. Daarna komt er een nieuw begin, een eerste dag, de dag van de nieuwe schepping. De opstanding van Christus vond plaats op de derde en inderdaad na de zevende dag, bij het aanbreken van de achtste. Zo hebben wij ook op precies dezelfde wijze nieuw leven ontvangen. En door dat nieuwe leven wordt dat oude leven - het bestaan dat dood is - gereinigd. Door de as, het stof van de jonge vaars. Niet doordat wij wat doen, niet doordat er een offer gebracht wordt. Die as is aanwezig en blijft aanwezig. Men wordt ermee in contact gebracht en meer niet. Er hoeft nooit meer een nieuw offer gebracht te worden. Alleen de ontmoeting met die rode vaars is een herinnering aan wie de Here Jezus was. De verworpen koning. Wij moeten ons realiseren dat de Here Jezus de verworpen Koning is. De wereld heeft Hem buiten gegooid en daarom eindigt Paulus die Hebreënbrief met het oproepen tot het ingaan in het heiligdom en dus het uitgaan buiten de legerplaats. Dat staat in Hebreëen 13 : 12-14.

Hebreëen 13 : 12-14

- 12 Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.
- 13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.
- 14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstende.

Geloven in de as van de rode vaars

Dan ben ik terug bij de kwestie van Israël in de woestijn. In de woestijn hadden ze geen blijvende stad. Ze zochten de toekomstige en daarom moesten ze uit die stad die ze zelf gebouwd hadden, uitgaan buiten die legerplaats om in contact te komen met de as van de vaars. Je moest geloven dat die as van die vaars was. Je kon het niet zien, men moest het geloven omdat het gezegd was. Zo is het vandaag ook. We moeten uitgaan buiten de legerplaats en in contact gebracht worden met de Heer en dat blijkt bij de enige Schriftplaats in de hele Bijbel waar de as van die vaars nog genoemd wordt. Het is in Hebrreeën 9.

Hebrreeën 9 : 13, 14

- 13 Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinigheid des vleses;
- 14 Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwigen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levende God te dienen?

Zoals Israël verontreinigd werd door de aanraking met een dode, zo worden wij verontreinigd door aanraking met dode werken van ons aardse lichaam. Maar heeft u last van uw geweten? Dat hoeft niet, want de as van de jonge koe reinigt ons geweten van dode werken. De Schrift leert ons dat we geen enkele schuld hebben tegenover God, want we hebben een volmaakte Hogepriester die bij God gesteld is in alle zaken die voor de mens te doen zijn. (Hebrreeën 5) Hij reinigt ons. Van ons wordt slechts verwacht dat wij ingaan in het heiligdom. De rest doet Hij. Dat is het evangelie voor iemand die nog tot de Heer moet komen, maar zeker ook voor degene die met Hem gestorven, begraven en opgewekt is. Het evangelie (*blijde boodschap*) is dat wij eveneens met Hem ter rechterhand Gods zitten en dat wij een getrouw en barmhartig Hogepriester hebben.